

Οι δυο όψεις της Αναλήψεως του Χριστού.

Αρχιμανδρίτης Αυγουστίνος Μύρου (†).

Μεγάλες γιορτές.

Η εορτή της Αναλήψεως, που εορτάζουμε κάθε χρόνο σαράντα ημέρες μετά την Ανάσταση του Χριστού, είναι μια από τις μεγάλες δεσποτικές εορτές της Εκκλησίας μας, όπως τα Χριστούγεννα, τα Θεοφάνεια, η Μεταμόρφωση, τα Πάθη του Χριστού και η Ανάσταση. Η Ανάληψη επίσης είναι το τρίτο κατά σειράν μέγιστο γεγονός πριν από το τέλος του κόσμου. Έσχατο πάντων γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας είναι η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού και η τελική Κρίση. Πριν από αυτό ήδη έχει γίνει η επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος την ημέρα της Πεντηκοστής. Και πριν από την Πεντηκοστή συνέβη η ανάληψη του Χριστού. Η ανάληψη του Χριστού αποτελεί ένα θαυμαστό σημείο. Είναι ένα πραγματικό ιστορικό γεγονός, αλλά συγχρόνως και ένα μεγάλο θαύμα.

Είναι γεγονός της ιστορίας διότι συνέβη σε συγκεκριμένο τόπο, στο Όρος των Ελαιών στην Παλαιστίνη, και σε συγκεκριμένο χρόνο, στο πρώτο μισό του 1ου μ.Χ. αιώνας. Το γεγονός αυτό το είδαν με τα μάτια τους και το περιγράφουν με λεπτομέρειες αυτόπτες μάρτυρες, οι ιεροί ευαγγελισταί. Η ανάληψη του Χριστού είναι συγχρόνως και μέγιστο θαύμα, διότι όπως συνέβη δείχνει να ανατρέπονται, ή καλύτερα να υπερβαίνονται οι ανθρώπινοι νόμοι.

Η ιστορία του γεγονότος είναι πολύ γνωστή. Ο Ιησούς Χριστός, σαράντα ημέρες μετά την ανάστασή του και μετά από πολλές εμφανίσεις, εμφανίζεται για μία ακόμη φορά στους μαθητές του. Συζητεί μαζί τους. Τους διδάσκει. Τους υπενθυμίζει εκείνα που τους έλεγε πριν από το πάθος του. Κι ύστερα τους παίρνει μαζί του και τους ανεβάζει στο Όρος των Ελαιών. Η τελευταία του πράξη προς τους μαθητές του είναι η ευλογία του. Αφού τους αποκάλυψε όλα όσα είχε να τους αποκαλύψει, τώρα τους ευλογεί.

Είναι χαρακτηριστική η μαρτυρία του ευαγγελιστού Λουκά: «Κατόπιν οδήγησε τους μαθητές του έξω από την πόλη των Ιεροσολύμων, μέχρι κοντά στη Βηθανία, σήκωσε τα χέρια του και τους ευλόγησε. Καθώς τους ευλογούσε άρχισε να απομακρύνεται από αυτούς και να ανεβαίνει στον ουρανό» (24:50-51).

Μ' αυτήν την τελευταία πράξη της ευλογίας του Θεανθρώπου γίνεται ο "αποχωρισμός" του από τους μαθητές του. Έρχεται τότε η νεφέλη, που τον παραλαμβάνει και τον ανεβάζει προς τον ουρανό. Κι όλο απομακρύνεται μέχρι να χαθή από τα μάτια των μαθητών. «Κι ενώ εκείνοι τον κοίταζαν που ανέβαινε προς τον ουρανό, ξαφνικά δύο άνδρες (άγγελοι) εμφανίστηκαν μπροστά τους με άσπρα ενδύματα και τους είπαν: Άνδρες Γαλιλαίοι, γιατί σταθήκατε και κοιτάτε προς τον ουρανό; Αυτός ο Ιησούς, που αναλήφθηκε από κοντά σας στον ουρανό, έτσι θα έλθει και πάλι, με τον ίδιο τρόπο, όπως τον είδατε να ανεβαίνει» (Πρξ. 1:9-11).

Αυτή είναι η πρώτη πράξη του γεγονότος της Αναλήψεως. Είναι το ξεπροβόδισμα του Θεανθρώπου Κυρίου από τη γη για την "επάνοδό" του στον ουρανό. Υπάρχει όμως και η δεύτερη πράξη του ιδίου γεγονότος, που οι περισσότεροι και από τους χριστιανούς ακόμη την αγνοούν. Αυτή είναι η υποδοχή που έγινε στον Ιησού Χριστό κατά την είσοδό του στους ουραμούς και η εγκατάστασή του στα δεξιά του Πατρός. Για την υποδοχή αυτή μαθαίνουμε από την θεία αποκάλυψη, όπως αυτή διασώζεται στις άγιες Γραφές, στους αγίους πατέρες, στην Υμνολογία και γενικά στην γραπτή και βιωματική ιερή Παράδοση της Εκκλησίας.

Ο προφητάναξ Δαυΐδ, χίλια χρόνια πριν από το ιστορικό γεγονός, προφητεύει αυτό με θαυμαστό τρόπο. «Άρατε πύλας οι άρχοντες υμών

και επάρθητε πύλαι αιώνιοι και εισελεύσεται ο βασιλεύς της δόξης. Τίς εστιν ούτος ο βασιλεύς της δόξης; Κύριος κραταιός και δυνατός. Κύριος δυνατός εν πολέμω» (Ψαλ. 23:7-10). Είναι τα λόγια που επαναλαμβάνονται στην τελετή των εγκαινίων ενός Ορθοδόξου Ναού κατά την ώρα που ο αρχιερέυς επιχειρεί να εισέλθη στον ιερό ναό με τις κεκλεισμένες θύρες.

Αυτήν την υποδοχή του αναληφθέντος Χριστού στους ουρανούς υπονοεί ο απόστολος Πέτρος στην ομιλία του την ημέρα της Πεντηκοστής, αναφερόμενος στον Ιησού Χριστό. «Αυτόν τον Ιησού ανέστησεν ο Θεός, του οποίου όλοι εμείς είμαστε μάρτυρες, ο οποίος με την δύναμη του Θεού αναλήφθηκε στους ουρανούς» (Πρξ. 2:33). Το ίδιο ομολογούμε όλοι οι πιστοί απαγγέλλοντας το Σύμβολο της Πίστεως: «και ανελθόντα εις τους ουρανούς και καθεζόμενον εκ δεξιών του Πατρός». Και ο άγιος Χρυσόστομος παρατηρεί: «Πρόσεξε, πού βρισκόταν κάτω ο Χριστός και πού ανέβηκε επάνω. Δεν υπήρχε κατώτερο σημείο για να κατεβή απ' εκείνο που κατέβηκε ως άνθρωπος. Και δεν υπήρχε υψηλότερο σημείο για ν' ανεβή από εκείνο που ανέβασε τον άνθρωπο... Ξεπέρασε τους αγγέλους. Προσπέρασε τους αρχαγγέλους. Πιο πάνω από τα Χερουβίμ. Παραπάνω από τα Σεραφίμ. Δεν σταμάτησε, μέχρι που έφθασε και κάθισε στον θεϊκό θρόνο» (ΕΠΕ 36,214). Αυτό το ίδιο γεγονός υποδηλώνει πάλι ο προφήτης Δαυΐδ με τον προφητικό του λόγο, «Είπεν ο Κύριος τω Κυρίω μου· Κάθου εκ δεξιών μου έως αν θω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου» (Ψαλ. 109:1).

Πιο συγκεκριμένα για την υποδοχή του αναληφθέντος Ιησού Χριστού γίνεται λόγος σε ένα τροπάριο της Λιτής της εορτής της Αναλήψεως: «Ότε ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός, των μαθητών ορώντων, αι νεφέλαι υπελάμβανόν σε μετά σαρκός. Πύλαι επήρθησαν αι ουράνιαι. Ο χορός των αγγέλων έχαιρεν εν αγαλλιάσει. Αι ανώτεραι δυνάμεις έκραζον λέγουσαι· Άρατε πύλας οι άρχοντες υμών και εισελεύσεται ο Βασιλεύς της δόξης». Με απλά λόγια: «Όταν αναλήφθηκες με δόξα, Χριστέ, συ ο αληθινός Θεός, κι ενώ σε κοιτούσαν οι μαθηταί σου, το σύννεφο σε έπαιρνε μαζί με την ανθρώπινη σάρκα. Τότε οι ουράνιες πύλες άνοιξαν. Ο χορός των αγγέλων έχαιρε με βαθειά αγαλλίαση. Οι ανώτερες αγγελικές δυνάμεις έκραζαν και έλεγαν· Άρχοντές μας, ανοίξτε τις πύλες, διότι να, θα περάση ο Βασιλιάς της δόξης».

Όλα αυτά που ανέφερα δεν είναι παρά μία αμυδρή εικόνα, που μας αποκαλύπτει το απερίγραπτο πανηγύρι, που έγινε στον ουρανό για την υποδοχή του Θεανθρώπου Κυρίου και την εγκατάστασή του με αδιάπτωτη την ανθρώπινη φύση στα δεξιά του θρόνου του Θεού στον ουρανό.

Κι όταν θεολογικά και εκκλησιαστικά ομιλούμε για ουρανό, δεν εννοούμε ένα μέρος του υλικού σύμπαντος, αλλά μία άλλη πραγματικότητα. Παίρνοντας αφορμή από αγιοπατερικούς λόγους ο μακαριστός π. Αλέξανδρος Σμέμαν σχολιάζει: «Ο ουρανός δεν βρίσκεται κάπου στο απώτερο διάστημα πέρα από τους πλανήτες ή σε κάποιον άγνωστο γαλαξία. Είναι εκεί που μας επαναφέρει ο Χριστός· είναι ό,τι χάσαμε με την αμαρτία και την υπερηφάνεια, με τις επίγειες, αποκλειστικά γήινες επιστήμες και ιδεολογίες. Αυτός ο ουρανός είναι τώρα ανοικτός, μας τον επιστρέφει και μας τον προσφέρει ο Χριστός. Ουρανός είναι το βασίλειο της αιώνιας ζωής, το βασίλειο της αλήθειας, της καλωσύνης, της ομορφιάς. Ουρανός είναι ολόκληρη η πνευματική μεταμόρφωση της ανθρώπινης ζωής. Ουρανός είναι η Βασιλεία του Θεού, η νίκη επάνω στον θάνατο, ο θρίαμβος της αγάπης και της φροντίδας. Ουρανός είναι η εκπλήρωση αυτής της έσχατης επιθυμίας, για την οποία είπε ο απόστολος Παύλος· α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ουκ ανέβη, α ητοίμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν αυτόν. Όλα αυτά μας έχουν αποκαλυφθή, μας έχουν δοθή από τον Χριστό. Κι έτσι ο ουρανός διαπερνά τη ζωή μας εδώ και τώρα, η ίδια η γη γίνεται μία αντανάκλαση της ουράνιας ομορφιάς» (Εορτολόγιο, σ. 190).

Αυτές είναι οι δύο όψεις του μεγάλου ιστορικού γεγονότος και συγχρόνως μεγάλου θαύματος της αναλήψεως του Χριστού. Έτσι γνωρίζουμε την ανάληψη του Χριστού ολοκληρωμένα, από πού και πώς αναλήφθηκε ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός και πού και πώς ανέβηκε, ανυψώνοντας εκεί και την δική μας ανθρώπινη φύση.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>